

משלימין, וכן תשעה באב שחל להיות בערב שבת!

תיקשי נמי: **הא בעא מיניה** [לעיל, שם] **רבה מרב הונא, ולא פשט ליה דמשלים?**

ואמרינן עלה [כך אמר רב יוסף]: **אמר רב יהודה אמר רב: זו דברי רבי מאיר שאמר משום רבן גמליאל, אבל חכמים אומרים: מתענה ומשלים!**

אלא, להכי ליכא לאקשוויי הכי; **כי הא דלא פשטה**, הוא מקמיה לפני דשמעה רב הונא להא דרב דלעיל דחכמים סברי מתענה ומשלים.

מאי לאו, אכולהו הוא דאמרי חכמים שמשלים, בין בראשי חנוכה ופורים, ובין בתשעה באב שחל להיות בערב שבת.

והא דדרש שמשלים לבתר דשמעה מרבו רב, דרב באמת אכולהו קאי.

וכיון שאמרו רב בלשון "חכמים אומרים", שמע מינה הכי הלכה שבתשעה באב שחל להיות בערב שבת משלים, וכרבי יוסי.

הכא נמי לא תיקשי לך ארב יהודה דלא פשטה מהא דרב. **דהא דלא פשטה — מקמי דשמעה** מרבו רב. **הא דפשטה — לבתר דשמעה.**

ודחינן: **לא** אכולהו הוא דאמרי חכמים שמשלים, אלא **אחנוכה ופורים** שהתחילו בתענית לפניהם, אבל בתשעה באב שחל להיות בערב שבת אין משלימין.

דרש מר זוטרא משמיה דרב הונא: הלכה — מתענין ומשלימין!

הדרן עלך בכל מערבין

הכי נמי מסתברא דלאו אכולהו קאי רב יהודה משמיה דרב:

פרק מי שהוציא אוהו

מתניתין:

הקדמה:

דאי סלקא דעתך אכולהו קאי, ולרב יהודה משמיה דרב משלימין תענית בערב שבת, **הא בעי מיניה רבה מרב יהודה** [כדלעיל דף מ ב] אם משלימין, **ולא פשט ליה**,

א. השובת בכל מקום שהוא, יש לו ארבע אמות סביבו, ומהם הוא מתחיל למדוד אלפיים אמה, שבהם מותר לו לילך בשבת.

ועל כרחך דבזה לא אמר משמיה דרב דמשלימין.

ב. השובת בעיר, כל העיר ו"עיבורה" [שבעים אמה ושיריים מחוץ לעיר] חשובה לו כארבע אמות, ויש לו אלפיים אמה לכל רוח מסוף עיבור העיר, ואילך.

ותמהינן עלה: **ולטעמיך דמייתית מהכא ראייה:**

הא דדרש מר זוטרא משמיה דרב הונא: הלכה מתענה ומשלים בערב שבת!